

teredes i Gaar paa Københavns Børs — saa betyder det, at Værnernes Pris stiger i en uhyre Grad for den arbejdende Befolkning, og for alle dem, der kun har en lille Løn at leve af eller kun har begrænsede Penge at købe for, betyder det, at de kommer i Nød og Elendighed, fordi der ikke er Tale om, at de kan faa deres Løn sat op i samme Tempo, som Værnernes Pris stiger, de Varer, som de nødvendigvis maa købe for overhovedet at kunne eksistere. Derfor maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at af alle de Ulykker, der nu kunde times os, vilde ingen være større end den, at vi kom ind i en Udvikling, der antog samme Karakter som den, jeg her har skitseret for det tyske Folk og for Central-europa i det hele taget. Jeg skønner ikke rettere, end at der inden længe maa finde en international Aftale Sted for at stabilisere de økonomiske Forhold. Det er klart, at naar man som nu kan købe 10 polske Mark for 1 Ø., at man kan købe 100 østrigske Kroner for 18 Ø., at man kan købe en tysk Mark for 2—3 Ø., saa hører al Handel mellem de paagældende Lande og Lande med en nogenlunde stabil Valuta op, saa er der til syvende og sidst ikke andet for de Lande at gøre, som har den svage Valuta, eller saa at sige slet ingen Penge har at købe for i det internationale Samkvem, end at gaa til direkte Vareudveksling. Jeg tror nu heller ikke, man skal være bange for, at det ikke er muligt at faa en Stabilisering af Forholdene. Man skal ikke lade sig forbløffe af de fuldkommen fantastiske Tal, der nævnes om den Seddelmængde, der cirkulerer, det hele er ikke andet end en eneste stor Svindelaffære, som Staterne nødvendigvis har maattet indlade sig paa for at dække over den Ulykke, der er overgaaet dem. Hvis de tyske Sedler var indløselige i den tyske Rigsbank paa Anfordring, var det ikke nemt at have med at gøre, men naar man tager disse Marks virkelige Værdi, ikke den nominelle, vil det vise sig, at de 86 000 Mill. Mark, som Tyskland, saa vidt jeg ved, har i Omløb i Sedler, indskrænker sig til at være akkurat saa meget værd, som Danmark købte for i Udlandet i 1919, nemlig godt og vel 2½ Milliard Kroner. Naar Forholdet er det, at man har bragt Sedlerne ned til en saa ringe Værdi, som Tilfældet nu er, er det ikke saa vanskeligt en Operation at faa en Stabilisering tilvejebragt, som man ellers kunde være tilbøjelig til at mene. Hvis Marken f. Eks. stod i 25, vilde det være langt vanskeligere, navnlig hvis man sagde: Nu skal Kursen 25 være den Værdi, som Tysk-

land skal svare til og hæfte for, og der skal skaffes international Garanti for, at Tyskland kan hæfte derfor; thi saa vilde Tyskland i det Tilfælde, at en meget væsentlig Del af Sedlerne var eksporteret til Udlandet — og det er de jo utvivlsomt —, let komme til pludselig at faa en stor fast Gæld til Udlandet, og det vilde blive overmaade besværligt at indløse disse Sedler igen, thi det er jo klart, at man før eller senere maatte honorere Sedlerne enten paa den ene eller den anden Maade. Men da man nu har bragt Marken ned til saa at sige ikke en Gang at være det Papir værd, den er trykt paa, vil den internationale Stabilisering utvivlsomt ikke være saa vanskelig.

Saaledes som Tilstanden er i Øjeblikket, befinder vi os midt i Krisen, har den udenfor vor Dør og ogsaa indenfor vort eget Lands Grænser, saa længe vi ikke gør Forsøg paa at hindre, at vi bliver skyllet bort tilligemed de andre. Den synlige Virkning deraf er jo den, at vi har mellem 50 000 og 60 000 arbejdsløse. Vi har haft over 50 000 arbejdsløse hele Sommeren, og der er ingen Tvivl om, at der i de kommende Maaneder vil blive endnu flere. Dette er økonomisk set til uhyre Skade for Landet og moralsk set til stor Fordærvelse for Befolkningen, og Nationen gør ikke sin Skyldighed overfor Arbejderklassen, naar den til Dels lader, som om det ikke vedkommer den, den gør ikke sin Skyldighed ved blot at give en Del af de arbejdsløse en Tærepenge. Mange af de unge faar ingen offentlig Understøttelse, og deres Kammerater er for en stor Del saa stærkt anspændt, at de ikke kan blive ved at yde de store Kontingenter til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg vil gøre det høje Ting opmærksom paa, at der findes Fag, hvor de arbejdende Medlemmer nu har et ugentligt Kontingent, hvoraf den allervæsentligste Del gaar til Arbejdsløshedsunderstøttelse til deres Kammerater, paa ca. 7 Kr. Det vil altsaa sige, at disse Arbejdere ofrer 350 Kr. om Aaret alene for at holde deres arbejdsløse Kammerater oppe. Man har ikke Ret til at øve den skaanselsløse Kritik, som man fra mange Sider øver saa at sige daglig i Skrift og i Tale overfor Arbejderklassen, og saa glemme den uhyre Offervillighed, der her vises af dem, der arbejder, overfor dem, der ikke arbejder og ikke kan komme til at arbejde. Men alligevel er der mange af de unge, som ingen Understøttelse eller saa godt som ingen Understøttelse faar, idet man fejlagtig har ladet den Opfattelse være gældende, at de unge kunde sagtens klare sig, det var værst for de ældre, som havde Kone og Børn at forsørge. Selvfølgelig er